

figyelmünket, hogy az Eucharishtiában a megtört Krisztus lett a miénk. „A megtört ostya és a megtört ember pedig összetartozik.” Hitünk központi titka akkor nem lesz ideológia, ha az, aki erről beszél, találkozik a saját törekenységével is. Az eucharisztikus élet e megtörtségben jelenik meg – ezt helyezzük Isten kezébe azért, hogy átformálja minket.

Bodnár Dániel a beszélgetés különleges légköréről mesélt a bemutatón. „Mint mindig, most is felkészültem, összeírtam hatvan-hetven kérdést. Bár sok interjút készítettem, ilyet még nem tapasztaltam: már az elején teljesen más irányba kanyarodtunk, ezért az előre felírt kérdésekből alig tettem fel néhányat. Úgy éreztem, hogy Laci atya válaszai vezetnek engem is.” Varga László sokszor vállalta élete során a „kérjétek, és adatik” kockázatát: számtalan élethelyzetben mondta ki, hogy „Uram, most te következel”.

Nagyon mély hittel, bizalommal kell lennie valakinek Isten felé, ha fel meri ezt vállalni. „Laci atya arra is sokszor képes volt, amire mi talán kevésbé, hogy a legnagyobb konfliktushelyzetekben is keresztényként viselkedjen.”

„Igen, de a Szentlélek a főnök” – csatlakozott a beszélgetéshez Varga László. A kötetről szólva elmondta, hogy nem tudta, mennyi ideje lesz majd minderre, de érzékelve a nagyfokú figyelmet, szívesen válaszolt a kérdésekre, sőt, „alig tudta abbahagyni”. Ha az emmauszi út hasonlatánál maradunk, a mellénk szegődő emberben fel kell ismernünk Jézust. Ebben az evangéliumi történetben olvassuk azt is, hogy „lángolt a szívünk”. Nekünk pedig hagyni kell elégni magunkat ebben a tűzben.

Az „ötödik evangélium” ott íródik bennünk, engednünk kell vezetni magunkat a Szentlélek által, aki soha nem merül ki, aki soha nem megy szabadságra. „Ha elfogadjuk Jézus barátságát, akkor ez egy gyönyörű kapcsolat és egy nagy kaland lesz, melyet nem szabad kihagynunk, mely soha nem gondolt távlatok felé visz el bennünket.”

VARGA LÁSZLÓ

SZEMÉLYES EMLÉKEK, HOGYAN KERÜLTEM KAPCSOLATBA A BOKORRAL, MIK VOLTAK A KÖVETKEZMÉNYEI ÉS MIÉRT LÉPTEM KI A KÖZÖSSÉGBŐL?

Lentiben, a bevonulásom után, mivel testileg fejletlen és katonai szolgálatra alkalmatlan voltam, egy hónap alatt kikészültem. Sem fizikailag, sem pszichikailag nem bírtam a gyűrődést. Ekkor rám talált Isten egy baptista teológus személyben, aki azt javasolta, kezdjem el olvasni és megélni az Igét. Ez a találkozás hozta az első nagy fordulatot az életembe, amit megtérésként éltem meg, és bár akkor még nem tudtam, előkészítette utamat a Bokorba.

Alkut kötöttem Istennel: megpróbálom szó szerint megélni, amit mond, de ha nem jön be, amit ígér, akkor sem pap, sem keresztény nem akarok lenni. A Szentírás, amelyet kaptam, a Hegyi Beszédnél nyílt ki. Elkezdtem olvasni: boldogok a lélekben szegények; boldogok a szegények, mert övék az Isten országa - és megélni úgy, ahogy akkor én ezt értettem.

Első megtapasztalásom a hitből fakadó béke lett. Megszűnt az addig állandóan jelen lévő szorongás és félelem. Az evangélium olvasásában gyorsan eljutottam az ellenségszeretet parancsáig. Tízennyolc évesen elhatároztam, hogy leteszem a fegyvert. Nem engedem, hogy megtanítsanak gyilkolni. Ebből aztán óriási problémák támadtak, mert nem voltam Jehova tanúja és nem voltam elmebeteg sem, bár ezt később megpróbálták rám bizonyítani.

Ezek után jutott tudomásomra, van az egyházban olyan csoport, a Bokor mozgalom, ahol tanítják és élük is az erőszakmentességet. Mindenáron kapcsolatba akartam kerülni velük. Kiderítettem, hol lehet találkozni Bulányi atyával, és még katonaként eljutottam egy lelkigyakorlatra, Sülysápra. Ott újabb ajándék várt rám. Miután megismerkedtem Gyurka bácsival és sok világi Bokor taggal, szárnyakat adott, hogy élnek Magyarországon olyan keresztény értelmiségiek, akik nem a hitüket igazgatják az élethez, hanem megfordítva: a hitükhöz igazítják az életüket.

A másik nagy ajándék, amit ezen a lelkigyakorlaton kaptam, Futó Károly atya. Gyurka bácsi arról beszélt, hogy lelki vezető nélkül, Szentírás nélkül, közösség nélkül nem lehet hitelesen keresztény életet élni. Futó atyával együtt vonatoztunk visszafelé Budapestre, és megkérdeztem, vállalná-e a lelki vezetésem, igent mondott, és lassan negyven éve ő a lelki vezetőm.

Leszerelésem után 1976 őszén Budapestre, a Központi Szemináriumba már úgy kerültem, mint a Bokor mozgalom tagja. A közösség miatt, mint az később, negyed évesen kiderült listára kerültem és többször meg

kellett szakítanom tanulmányaimat, mire végül 1982-ben pappá szenteltek.

Nyolc évig voltam a Bokor közösségben. Amiért mind a mai napig hálás vagyok a Jóistennek, közöttetek tanultam meg, hogy a Szentírás ismerete és annak megélése nélkül, valamint közösség nélkül nem lehetek hitelesen sem keresztény, sem pap. Mindezt külön köszönettel tatozom Gyurka bácsinak is

Közben egy év kápláni szolgálat után el akartam hagyni a hivatásomat. Úgy éreztem, meghasonlottam, mert nem tudom megélni a szeretet, különösen az ellenségszeretet parancsát. Az ellenségeim mellett nem voltam kibékülve sem az egyházzal, sem önmagammal. Az üldözések, a rendszertelen életvitel, az elfojtott harag következtében fizikailag is megbetegedtem, gyomorműtét előtt álltam.

Ekkor valamelyik pap társam azt javasolta, hogy vegyek részt egy lelkigyakorlaton, amiről csak ott tudtam meg, hogy egy karizmatikus papi lelkigyakorlat. Imádkoztak fölöttem és meggyógyultam. Fizikailag is, aminek következtében a műtét elmaradt, lelkileg is, mert ezek után már nem akartam elhagyni a papságomat. Újjászülettem a Szentlélekben, új módon fedeztem fel a természetfölöttivel való kapcsolatot és a kegyelem működését. Mindez oda vezetett, hogy a következő év februárjában bejelentettem Gyurka bácsinak elhagynom a Bokor közösséget. Mivel fölfedeztem a Szendéiket, az ő vezetése mentén a Karizmatikus megújulásban szeretném folytatni az utamat.

Az évekig tartó karizmatikus lángolás, hatalmas éhséget keltett bennem. Akkoriban úgy fogalmaztam ezt meg, hogy ismerem az ajándékokat, még a rendkívüli karizmákat is, az Ajándékozót viszont nem. Szeretnék találkozni vele.

Ez a vágy vezetett a csendes szentségimádáshoz, ami 1986 szeptembere óta naponta meghatározza az életemet. Ekkor még várpalotai káplánként szolgáltam, ahonnét a következő évben plébánossá neveztek ki Somogyfőszékbe. Hat évig voltam hét falu plébánosa. Befogadtam sérült és fogyatékkal élő embereket a plébániámra, és családok költöztek le falura, hogy közösséget élhessünk meg. Gyönyörű időszak volt.

1993 augusztusa óta Kaposváron a Szent Imre templom plébánosa vagyok. Itt is folytattam a napi szentségimádást és ez „fertőző” lett másokra nézve is. 1998 januárja óta nyitva a templom egész nap és a kített oltárszentség előtt folyik a csendes ima. Ebből a forrásból merítve végeztem kórházi, börtönlelkészi, kollégium igazgatói és jelenleg helynöki szolgálatomat, a plébánosi, lelkivezetői munkám mellett. Boldog pap vagyok, amiben nagy része van a Bokor közösségben eltöltött nyolc évnek is. Köszönöm!

ATHANASIUS SCHNEIDER PÜSPÖK A HELYES KATOLIKUS VÁLASZ A "MELEG BÜSZKESÉG" RENDEZVÉNYEKRE...

Az elmúlt évtizedekben elkezdtek terjedni a "meleg büszkeség" parádék a nyugati világ nagyvárosaiban. Ennek az egyre terjedő jelenségnek a világos célja az, hogy a nyugati világ összes városának közttereit, hosszú távon pedig a világ összes városát elfoglalják, a muszlim országok kivételével, mivel azokban tartani lehet az előreláthatóan erőszakos ellenreakcióktól.

Ezeket a demonstrációkat hatalmas anyagi és logisztikai támogatással valósítják meg, a közélet legbefolyásosabb erői - a politikai elit, a közösségi média, valamint nagyhatalmú gazdasági és pénzügyi szereplők - által támogatott propaganda kíséretében. A közszereplők ilyen egyöntetű támogatása a történelem totalitárius rendszereire volt jellemző, amelyek azért alkalmazták ezt, hogy a társadalomra egy bizonyos ideológiát ráerőltessenek. Az úgynevezett "meleg büszkeség" demonstrációk félreérthetetlenül a különféle múltbéli totalitárius politikai rezsimek propagandafelvonulásaira hasonlítanak.

Van azonban a közéletnek egy nagyon fontos hangja, amely mostanáig - legalábbis nagymértékben - még nem csatlakozott a "meleg büszkeség" parádék támogatóinak egyhangú kórusához. Ez a hang a katolikus egyházé. A homoszexuális gender-ideológia önkényuralma most a legambiciózusabb célját akarja megvalósítani: az ellenállás utolsó bástyája, a katolikus egyház bevetését.

Mostanra sajnos ez a cél bizonyos mértékig teljesült, mivel láthatjuk, hogy egyre több pap, sőt, püspökök és bíborosok is különféle módokon fejezik ki nyilvánosan a támogatásukat e totalitárius felvonulások, az úgynevezett "meleg büszkeség" felé. Ezek a papok, püspökök, és bíborosok ezzel egy olyan ideológia